

Linoleumfabricage — De machtigste locomotief der wereld — De Neptunus-Tempel in Rome vrijgelegd — De parel van Zuid-Frankrijk —
Het 650-jarig bestaan van Beverwijk als marktplaats — De historische optocht te Utrecht — „Kleeren maken de Vrouw”

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

PANORAMA

No. 10 (36) 15DE JAARGANG
7 Sept. 1927

A.W. SIJTHOFF'S
UITGEVERS MAATSCHAPPIJ
LEIDEN

Prijs per 17½ ct. Voor Week- 17½ ct.
Nummer Abonné's
Per kwartaal f 2.25. Franco per post f 2.50
Combinatie-abonn. R. d. V. 15 ct. per week

SHYLOCK. — NAAR DE SCHILDERIJ VAN J. H. RAMBERG.

Nu Louis Bouwmeesters grootsche creatie van Shylock, den hoofdpersoon van Shakespeare's „De Koopman van Venetië”, helaas een herinnering is geworden, en Louis de Vries de vorige week in den Stadsschouwburg te Amsterdam zijn opvatting van dien Venetiaanschen woekeraar gaf, zullen onze lezers stellig met belangstelling de schilderij beziën, die wij hierboven afbeelden. De schilder J. H. Ramberg geeft hier de aangrijpende scène weer, waarbij Shylock aanstalten maakt het contract ten uitvoer te leggen, dat tusschen hem en Antonio is gesloten en waarin bepaald werd, dat Shylock uit Antonio's lichaam een pond vleesch zou mogen snijden, indien hij de aan den laatstgenoemde geleende drieduizend dukaten niet op den bepaalden dag terugontvangen had.

LINOLEUMFABRICAGE

De voorraad kurk, bij een linoleumfabriek opgeslagen.

ongeveer een halve eeuw geleden vond een Engelsman, Fred. Walton, een procédé uit, om van lijnolie en vulstoffen een uitnemende vloerbedekking te maken, het zoogenaamde linoleum, dat in die vijftig jaren over de heele wereld burgerrecht heeft verkregen en zich, ondanks verschillende concurrenten, volkomen heeft kunnen handhaven.

Ook in ons land vond die nieuwe vloerbedekking spoedig aftrek. Toch zou het nog tot 1898 duren, voordat in Nederland linoleum gemaakt werd. In dat jaar werd in het landelijke dorpje Krommenie de eerste Nederlandsche fabriek voor het vervaardigen van linoleum opgericht en wel door een onderneming, die reeds de beschikking had over fabrieken voor het vervaardigen van de voornaamste grondstoffen.

Een van die grondstoffen is lijnolie, die — zooals men weet — aan de Zaan veel gefabriceerd wordt. Men betreft het lijnzaad, dat tot lijnkoek en -olie wordt geslagen, hoofdzakelijk uit Argentinië.

De lijnolie voor de linoleumfabricage moet eerst worden geoxydeerd. Zij wordt daarvoor opgepompt in groote reservoirs, waarvan de bodem bestaat uit geperforeerde platen, zoodat de vloeistof neerdruppelt in een tweede reservoir, liggende onder het eerste. Bij dit procédé, dat ongeveer gedurende 3 etmalen onafgebroken voortduurt, heeft de olie alle gelegenheid, zuurstof uit de lucht op te nemen. De verdikte olie wordt nu in ketels gestort, waar een verdere stremming en oxydatie plaats vindt. Nadat ze door stoomverwarming weer vloeibaar gemaakt is, wordt er een hoeveelheid gemalen gom en hars aan toegevoegd. Na af-

koeling ontstaat een massa, die veel op rubber lijkt, het zoogenaamde *linoleumcement*, dat 8 à 12 weken moet blijven liggen, vóór het voor verdere verwerking geschikt is.

Een tweede grondstof is het *kurkmeel*. Zware breekmachines slaan de kurk in kleine stukjes, die naar de maalstenen worden vervoerd, waaruit ze, na eenige zeven te zijn gepasseerd, als fijn meel te voorschijn komen.

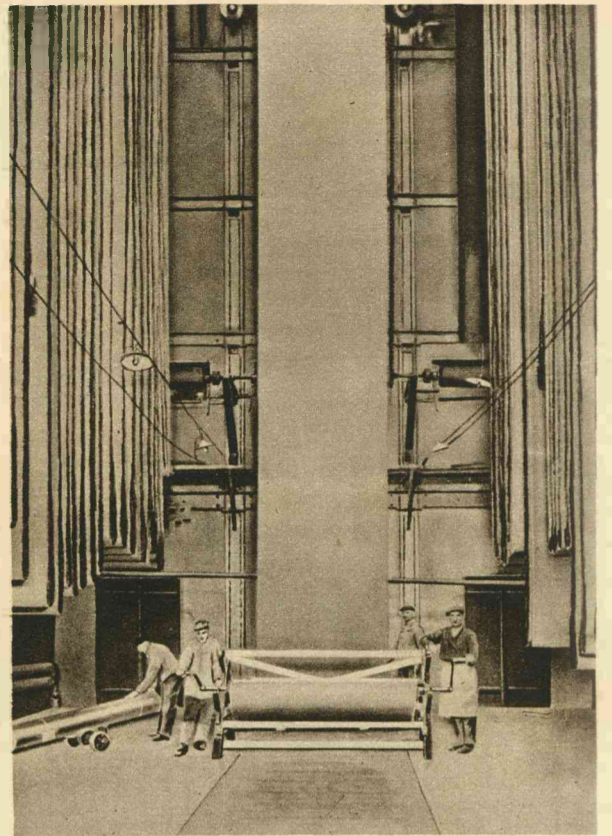
Bij het vervaardigen van *effen* linoleum worden cement, kurkmeel en de gewenschte verfstof innig vermengd door met stoom verwarmde walsen en kneedmachines. Dit mengsel wordt door een zeer zware walsmachine, de zoogenaamde *Calander*, die walsen heeft tot 12000 K.G. zwaarte, op een baan jute geperst in een dikte varierend van 1,5—10 mM. Nadat de laag onder andere walsen gepolijst is, worden de lange banen in de droogkamers, die een hoogte van 20 M. hebben, ter verdere oxydatie opgehangen. Vooraf is de achterkant rood geverfd, om het weerstandsvermogen te vergrooten. Ten slotte worden de rollen op de snijtafels in de gewenschte breedte gesneden, n.l. op 2 M. of 1,83 M.

Zooals we zagen, krijgt men op deze manier linoleum van één kleur. Bij het maken van linoleum met verschillende kleuren, b. v. graniet of houtnerf, moeten de daarin voorkomende kleuren eerst afzonderlijk gefabriceerd worden en daarna door de *Calander*-machine op de jute geperst. Men krijgt dan *doordruk*, zoodat de kleuren nimmer afgevoelen kunnen worden.

Wensch men *doordruk* in figuren, het zoogenaamde *inlaid*, dan worden de verschillende kleuren linoleumstof in moderne figuren op de jute gelegd en daarna geperst.

Bij het bedrukte linoleum worden de figuren op een effen ondergrond gedrukt. De op die manier verkregen patronen loopen dus op den duur wel af.

Het bedrukken van linoleum gebeurde vroeger met de hand, tegenwoordig met groote drukmachines, die kleu-

Èen droogkamer.

af eenige dagen verwarmd moet worden.

Goed onderhoud is voor linoleum een eerste vereischte. Het laat zich met lauw water en harde zeep zeer goed reinigen. Zachte zeep of soda moet men hiervoor nooit gebruiken, daar deze te alkalisch zijn en de olie in het linoleum aantasten. Bij het gebruik van water moet men er steeds op letten, dat er geen water onder het linoleum loopt, daar dit de jute-onderlaag zou doen rotten.

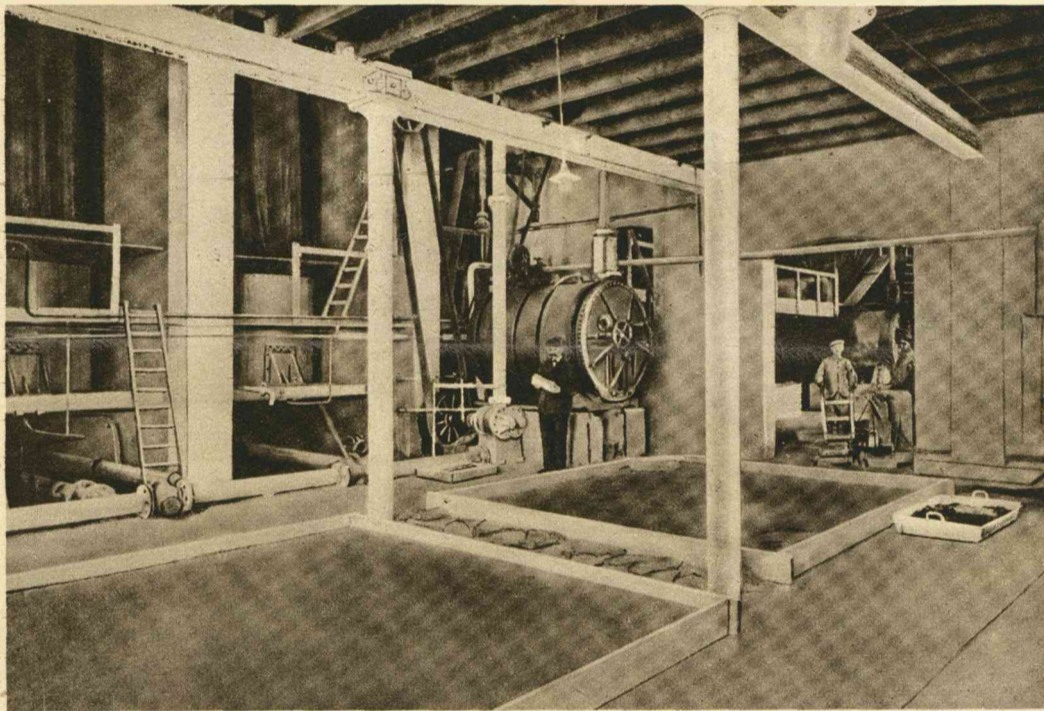
Om het linoleum een mooi aanzien te geven, wordt het geboend met was. Linoleumwas is een mengsel van bijenwas, ceresine, paraffine of andere aardwassen, met een oplosmiddel zooals terpentijn, teerolie of benzine. Nadat de was aangebracht is, laat men deze zoogenaamd intrekken, waarbij het oplosmiddel verdampt en een dunne laag was op het linoleum overblijft, dat dan gemakkelijk glimmend gewreven kan worden.

Deze overblijvende was mag nooit vettig aanvoelen, maar moet hard zijn. Hierdoor voorkomt men, dat stof en ander vuil in de was ingelopen worden en het linoleum vervuult. Een goede linoleumwas moet het linoleum bedekken met een dun laagje harde was, waarin geen vuil kan dringen.

Men kan het linoleum, indien het nog nooit met was behandeld werd, lakken met een dunne laag water-vaste lak. Het onderhoud wordt daar-

door veel gemakkelijker en kan alleen met een zeepsopje geschieden.

Linoleum mag een zeer hygiënische vloerbedekking heeten. Het bezit de eigenschap bacteriën te doden.

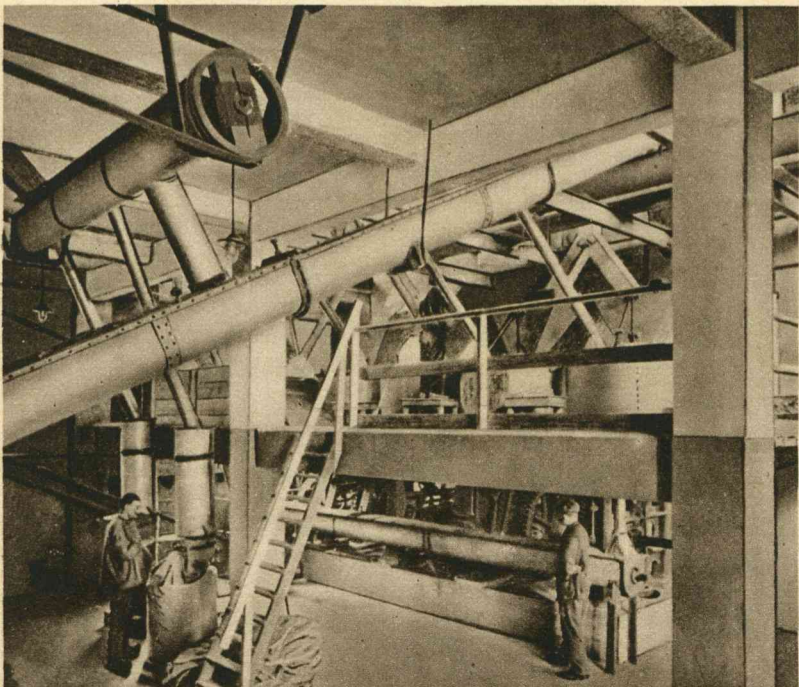
De olie-oxydatie.

na kleur op de linoleumbaan afdrucken. Voor elke kleur heeft men dus een apart cliché noodig. Deze worden uit koper of hout gesneden en moeten met de uiterste nauwkeurigheid afgewerkt worden.

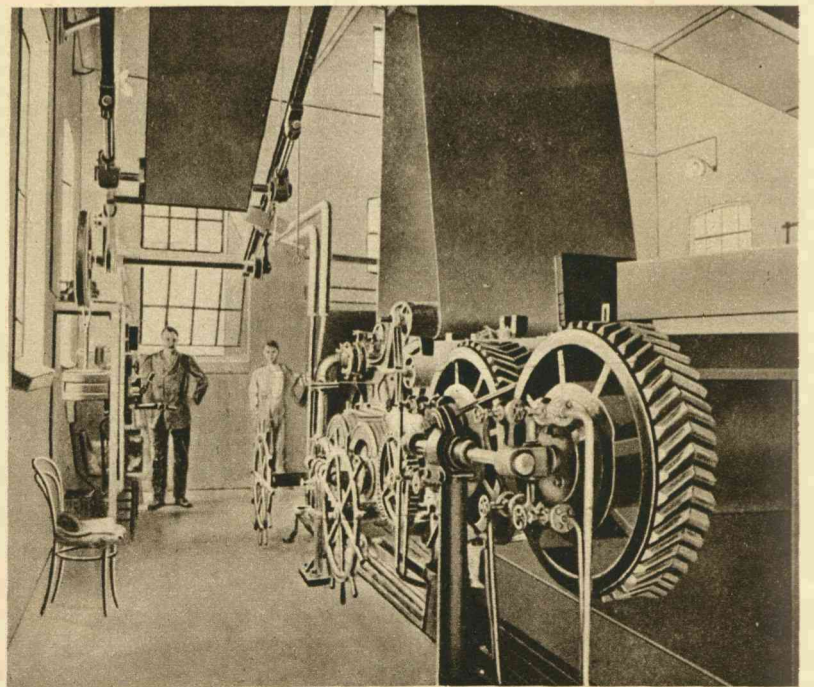
Na het bedrukken wordt het linoleum opnieuw in de droogkamers gehangen om de aangebrachte verven volledig te doen drogen.

Voor scholen, gymnastiekzalen, ziekenhuizen enz. gebruikt men tegenwoordig veel *kurklinoleum*. Dit wordt op dezelfde manier gemaakt als het effen linoleum, waardoor een grootere elasticiteit verkregen wordt.

Het leggen van linoleum moet met de grootste zorg geschieden. Daar dit — vooral bij de dikke kwaliteiten — alleen door bekwame vaklieden kan geschieden, meenen we daarover te kunnen zwijgen. We willen alleen opmerken, dat voor het leggen een vlakke, goed droge vloer een eerste vereischte is, terwijl bij winterdag, het vertrek, waarin het linoleum los gerold overeind gezet is, voor-

De kurkmalerij.

De Calandermachine.

HERINNERING

Herinnering... machtig tooverwoord; schakel, die het vliedende heden verbindt aan dat, wat reeds voorbij is voor immer. Herinnering... sterke brug, die ons voert naar veel liefs en veel droefs.

Hoe kan een geur, een klank beelden uit het verleden voor ons oproepen met een duidelijkheid, die als bij tooverslag tientallen van jaren uitwisch in een enkele seconde.

Violet Verhaere zat in het park in de schaduw van de hoge olmen.

Zenuwachtig kneep ze de smalle, witte handen samen, het hoofd in scherp luisteren gebogen.

Daar... daar was het weer: vijf zachte tonen... een eenvoudig motiefje, dat met kleine nasale klankjes te voorschijn sprong.

Ongedurig stond Violet op. Onbewust neuriede haar stem.

Zij deed een paar snelle passen als om die tinkelende, klare tonen te ontlopen.

Toen opeens stond zij in een zijlaantje voor een bank, waarop een jong moedertje zat met een lagen kinderwagen.

En in dien wagen een blond kind, met veel blankheid van witte kleertjes. In diepe aandacht was het ronde toetje gebogen over iets, wat de onhandige kleine garnaalenvingertjes poogden vast te houden: een orgeltje, fel blikkerend van metalen glansen in den zonnenschijn, en beplakt met schel gekleurde plaatjes.

Per ongeluk stootte het dikke handje tegen den slinger met het wit porcelainen knopje: even zong de muziek twee klaaglijk zachte toontjes.

Haastig verwijderde Violet zich zonder omkijken. Heete tranen voelde zij achter haar oogleden branden. Driftig veegde zij met haar gehandschoende hand over haar oogen.

Niet toegeven... dat was immers voorbij... allang. Maar het geheimzinnig iets, wat herinnering heet, laat zich niet dwingen. Op de meest ongelegen oogenblikken bekruipt het ons, met dwingende onontkoombare macht.

Violet zag zichzelf als jonge vrouw en moeder. Een wrang lachje speelde om haar lippen. Voor haar niet het rustige, bezadigde geluk van de vrouw, die haar bestemming bereikt heeft en zich koestert in de zon van het echtelijk geluk. Onstuimig en hartstochtelijk als haar aard was, had zij immer datgene, wat reeds haar eigendom was, opnieuw stormachtig willen veroveren.

Reeds als meisje had zij dien drang in zich gevoeld, nimmer tevreden, meedooogenloos veeleischend voor hen, die zij lief had, noemde men haar nukkig en grillig.

En niemand wist van de oneindige schatten aan liefde en teederheid, die zij hunkerde om te schenken met volle handen, niemand wist hoe het in haar schreide van een onbegrepen verlangen om zich op te offeren voor dien eenen, die komen zou...

Heel jong trouwde zij om al spoedig tot de ontdekking te komen, dat haar man met zijn drukke advocatenpraktijk en zijn avonden van studie en vakbelangen, niet die eene bleek, dien zij zich had gedroomd. En wederom noemde men haar ontevreden en nukkig.

Had zij niet alles, wat zij begeerde? Was zij niet jong, mooi, gevierd, rijk?

Had zij geen besten man, die hard werkte voor zijn gezin?

Toen zij twee jaar getrouwd waren, was Jules geboren en toen was er voor Violet een tijd aangebroken, zoo vol van een stralend en innig geluk, dat het haar bij het herdenken toescheen, alsof er in dien gouden tijd een wonder aan haar was geschied.

De eerste verjaardag van het kind stond als een lichtende feestdag in haar herinnering gegrift. Samen hadden zij met Jules op den grooten divan in Henri's kamer gezeten, en Henri had een orgeltje in zijn groote, lenige, sterke handen gehouden, een glanzend orgeltje met bonte plaatjes, waaruit een simpel melodietje in tinkelende klankjes opsteeg. Hoe onverbreekbaar was dat melodietje samengeweven met de herinnering aan haar diepst geluk!

Plotseling had zij het kind van zich afgezet en wild snikkend was zij voorover gevallen in de kussens.

Op Henri's verschrikte vraag had zij snikkend gesta-

Zonder ophef, zonder schandaal, als een rustige oplossing.

Jules was op een Zwitsersche kostschool. Toen hij de eerstvolgende maal met vakantie thuiskwam, hadden ze het hem gezegd, zoo maar gewoon, als een voldongen feit.

Even had de jongen stil voor zich uitgekeken en toen met iets ouwelijk berustends, dat niet van zijn jaren was, had hij gevonden: „Och, als jullie gelukkiger zijn als je niet bij mekaar bent, moet het maar. Maar,” had hij er jongensachtig op laten volgen, „we kunnen toch nog wel eens met z'n drieën uitgaan dan, hè? Ik bedoel — het staat toch niet gek?”

Als zoon van conventionele ouders woog hem dit reeds zwaarder dan zijn zuiver kinderlijk verlangen.

Als een rimpelloos water was toen alles verder vergleden.

Henri ging op kamers wonen.

Violet had een paar jaar in het buitenland gereisd. Nu woonde zij op een etage in Den Haag. Een gescheiden vrouw in goeden doen.

Jules studeerde in Delft.

Zij vulde haar dagen met wat pianospelen en enkele bezoeken.

De zorgen voor haar toilet namen een groot gedeelte van haar tijd in beslag.

Geregeld ook wandelde zij iederen morgen een uur in het bosch. Dat was gezond en hield lenig.

Zoo ook dezen morgen...

Dien ganschen dag bleven de vijf staccato-klankjes haar hardnekkig vervolgen.

Toen zij des avonds met den nog onopengesneden roman op schoot droomerig voor zich uit zat te staren, zag zij zich zitten op den divan met het kind op schoot... Eén sokje

had hij uitgetrapt — hij was altijd zoo wild — zij zag Henri's gebogen hoofd en zijn slanke, sterke handen, die het orgeltje vasthielden...

Henri's gebogen hoofd... hij zou nu zeker al grijs zijn en zouden zijn handen nog dat sterke, vertrouwenwekkende hebben van toen?

Onweerstaanbaar werden haar gedachten getrokken naar den man, dien zij eens had meenen lief te hebben.

Neen, neen, dat was echt geweest, dat was waar geweest... zij had hem lief gehad. Of hij nu ook zoo alleen zou zitten...? Zij had van gediensstige kennissen gehoord, dat Henri weinig uitging, 's avonds altijd thuis zat. Ook hij was niet hertrouwd.

Zou hij ooit nog wel eens aan haar denken? En hoe zou hij aan haar denken...?

Zij begreep niet, waarom haar gedachten den ganschen dag met hem bezig waren...

Je las wel eens in boeken, dat zooiets een voor-teeken was van naderend onheil. Als hem eens iets overkomen was...

Zij stond op, zette haar hoed op.

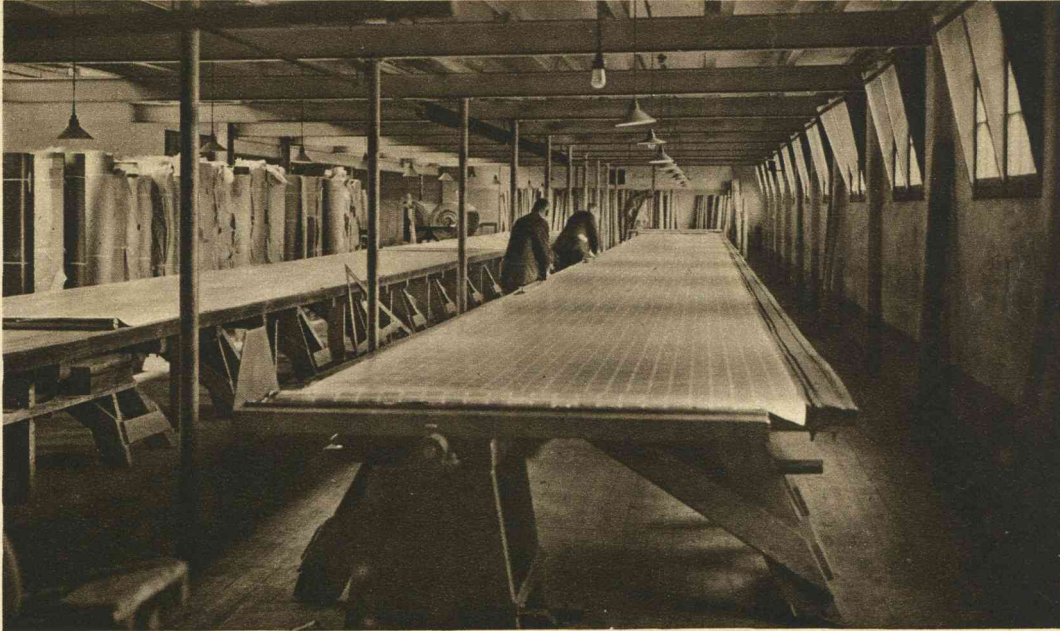
Nee, zij ging geen gekke dingen doen. Alleen maar even een brief naar de bus brengen... anders niets!

De eenzame man, die in de tuinkamer zat te lezen, hief even scherp luisterend het hoofd. Hij meende, dat er iemand op het grint in den tuin liep...

Hij had het hekje toch niet gehoord. Zeker een vergissing.

Toen opeens stond ze vóór hem, ouder, iets gezetter, met scherpe lijnen langs mond en neus... lijnen, die spraken...

Spontaan stak ze hem haar beide handen toe en haar stem klonk onvast toen ze vroeg: „Han... ben jij ook zoo verschrikkelijk alleen?” V.

De linoleumfabricage. — Een snijtafel.

meld: „Ik ben zoo gelukkig!” Zacht had hij haar beknord. „Dwaas vrouwtje! Moest ze daarom nu huilen? Was alles niet even heerlijk en prettig? Kijk den jongen eens verbaasd naar zijn moedertje kijken... Gauw die tranen weg!”

En als van een ondeugend kind had hij haar oogen afgewischt.

Met even een gebaar van ongeduld had Violet gewenkt, dat het goed was zó... dat hij haar maar moest laten...

Evenzeer als die vijf muzieklankjes gelek dat afwerend gebaar van laat-me-met-rust onverbreekbaar verbonden met den tijd van haar oerstelpend geluk.

Langzamerhand had dat gebaar bezit van haar genomen en deed zij geen moeite meer er zich tegen te verzetten.

Uit de Wildernis.

Een met levensgevaar, want zeer dichtbij genomen foto van een Nijlpaarden-echtpaar. — Het Nijlpaard heeft een bijna 2 cm. dikke, zo goed als onbehaarde huid, die slechts op enkele plaatsen met een kogel te doorboren is. De eenig levende soort is het Afrikaansche Nijlpaard, dat 2000 à 2500 K.G. zwaar kan worden en in de meren en rivieren van Zuid-Afrika leeft. Zijn vleesch wordt door de inboorlingen gegeten; van zijn huid maken zij zweepen en schilden terwijl de hoektanden als ivoor worden verwerkt.

Het was als een loome weerstand, dien zij niet vermocht te overwinnen. En het groeide...

Dat was het begin geweest van de verwijdering. Na jaren van stille verkoeling was de scheiding als vanzelf gekomen.

Met platen van Joh. Braakensiek. Geb. f 10.—

Interessante werken, die een levendigen kijk geven op het studentenleven te Leiden in het midden der vorige eeuw. — Leiden, A. W. Sijthoff's Uitg. Mij.

Van ons boekenplankeje.

Klikspaan. Studententypen. Met platen van Joh. Braakensiek. Geb. f 2,90

Klikspaan, Studentenleven

Anderhalfduisend huwelijksaanzoeken per maand.

De schoone en lieflijke Amerikaanse filmartiste Miss Ester Ralsten, die haar domicilie in Hollywood heeft, ontving in de maand Juli van dit jaar niet minder dan 1.690 huwelijksaanzoeken. Vaders en moeders van dochters op gevorderden leeftijd zullen naar aanleiding hiervan wellicht de verzuchting slaken, dat de zegeningen der aarde wel ongelijk verdeeld zijn. Miss Ralsten is met dat al echter ook nog ongetrouwd. Al kan men niet ontkennen, dat ze „reeds kennis heeft“.

HET BLAUWTJE

Wij — dat waren in dit geval mijn vriend John en ik — zaten op het terras van „Casino“ achter een aperitief, toen Henk Wilt ons in de gaten kreeg. Zijn gelaat weerspiegelde de vreugde der herkenning en hij stevende recht op ons tafeltje af. Het was zeker een paar maanden geleden, dat ik hem voor, het laatst gezien of gesproken had . . .

„Hallo,“ zei hij, met een handgebaar aanduidend, dat zijn groet ons alletwee aanging. „Ik ben blij, dat ik je zie,“ vervolgde hij toen, zich speciaal tot mij richtend. „Ik wilde je graag wat vragen.“

„Zoo. En wat zal het zijn?“ vroeg ik, mijn hoed van den stoel naast mij nemend, zoodat hij kon gaan zitten.

„Een glaasje port,“ zei hij prompt.

„Dat bedoelde ik nu juist niet,“ zei ik. „Maar vooruit.“ Ik wenkte den kellner en bestelde wat hij verlangde. Toen dit gebracht was, zei ik tegen hem: „Ik bedoelde daarnet eigenlijk, wat je me te vragen kon hebben.“

„Oh, sorry! Het betreft het huwelijksvraagstuk.“

„Het huwelijksvraagstuk?“ riep ik verbaasd uit. „Maar kerel, wat moet ik daarvan weten? Ik ben evenmin getrouwd

als jij, al kan ik je wel vertellen, dat het, hoop ik, niet meer zoo lang zal duren . . .“

„Dan ben ik zeker aan het goede adres,“ riep Henk uit. „Ik heb den laatsten tijd veel over het huwelijk nagedacht, zie je, en . . .“

„Heel veel menschen doen dat,“ viel John in, die getrouwd en . . . cynisch is. „En werkelijk niet alleen getrouwde menschen, ervaar ik nu!“

„Ik maak geen gekheid,“ zei Henk ernstig. „Ik bedoel het heel serieus!“

Hij nipte aan zijn port en zei toen, zijn glas neerzettend: „Ik zou wel eens willen weten, hoeveel je noodig hebt om te trouwen.“

„Een heeleboel,“ zei John filosofisch.

„Ja, maar hoeveel?“ vroeg Henk.

„Het ligt er heelemaal aan, of je toekomstige vrouw veel-eischend is . . . Wie is de uitverkorene?“ vroeg ik.

„Eh . . . mag ik dat nog geheim houden?“ vroeg Henk, die altijd een beetje bang is, dat hij geplaagd zal worden als zijn vrienden er de gelegenheid toe krijgen. „Geef me er liever een idee van, hoeveel je noodig hebt. Zoo ongeveer!“

„Laten we zeggen vijfduizend gulden,“ beweerde John.

„Nou, om mee te beginnen zou het ook wel wat minder kunnen,“ meende ik. „Zoo lang je nog met je beiden bent, heb je niet zoo veel noodig. De huizen zijn zoo duur niet meer en ook de levensmiddelen zijn goedkoper geworden.“

„Je bent op de hoogte,“ zei Henk met een dankbaren blik, omdat ik hem ten minste moed insprak. Want ik had allang begrepen, dat hij niet zoozeer mijn raad noodig had als wel een aanmoediging tot den stouten stap. „Ik verdien drieduizend vijfhonderd,“ besloot hij toen.

„Welnu kerel, dat is toch zeker voldoende. Of je aanstaande moet zóóveel . . .“

„Oh neen, dat doet ze heelemaal niet. Ze is zeer eenvoudig en een goede huishoudster, dus . . .“

Ik knikte: ik dacht aan Willy, die ik wilde vragen mijn vrouwtje te worden. Die was óók niet veeleischend en verstond óók de kunst een huishouden te besturen. Ik voelde een gelukkige stemming over mij komen: ze was mij niet ongenegen en het was het liefste meisje, dat ik in mijn leven had ontmoet . . .

„En dan zal haar vader, denk ik, wel voor de installatie van ons huis zorgen,“ zei Henk hoopvol.

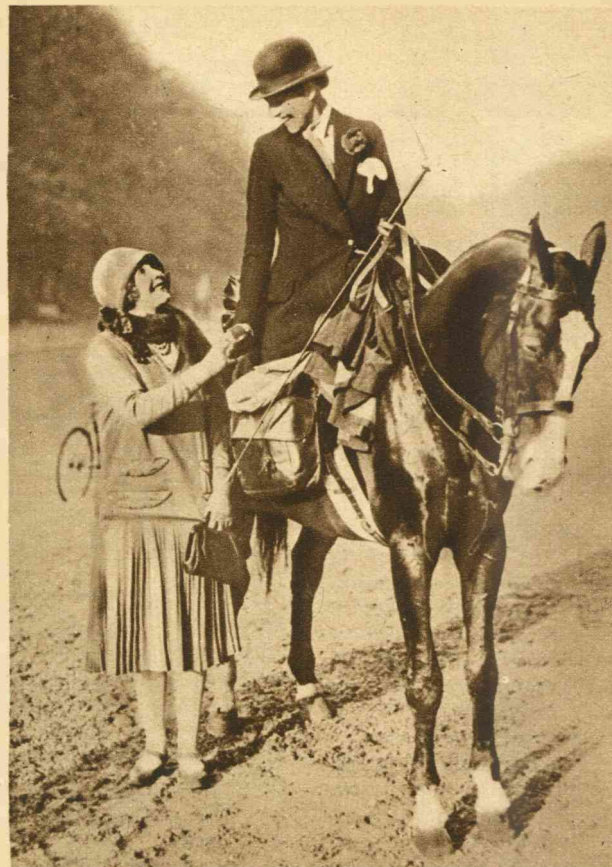
Ik knikte: precies wat ik van mijn aanstaanden schoonvader hoopte . . .

„Maar, denk' je ook, dat je heel wat zult moeten opgeven?“ vroeg John. „De meeste jongelui denken daaraan niet, zie je! Maar als je getrouwd bent, is het uit met dure sigaretten rooken, met naar de club gaan en tennissen en voetballen. Dan kun je thuis zitten en kaart spelen met menschen, die je niets interesseeren, maar die je vrouw toevallig kent . . . En als er nog een pijpje op kan overschieten, mag je in je schik zijn . . .“

„Ach kom,“ zei ik. „Wat beteekent nu een sigaret of een voetbalwedstrijd in vergelijking met het bezit van het meisje, waar je van houdt? En wat dat kaartspelen betreft: ik geef graag toe, dat er wel eens visite zal zijn, die je, wat men noemt, niet mag, maar . . . een dag heeft vierentwintig uur en al zou je daarvan nu maar één uur met je vrouw alleen zijn, je ongestoord in haar nabijheid kunnen verheugen, weegt dat dan niet op tegen al die onaangename visite, die bovendien wel niet zoo heel vaak komen zal, als je er zelf niet op gesteld bent? In ieder geval lijkt mij één uur per dag beter dan heelemaal niet . . .“

„Dat vind ik ook,“ beaamde Henk enthousiast . . .

„En in plaats van met je vrienden een borrel te gaan drinken, mag je dan schilderijen ophangen en later . . . wiegen,“ beweerde John weer, in zijn zucht het huwelijk af te breken. „Denk daar ook wel aan . . .“

Te paard Europa door.

Gravin d'Orange, een van Frankrijks bekendste amazones, is de vorige week van Parijs vertrokken voor een rit te paard door Europa. Zij is voornemens 2800 K.M. af te leggen. Onze correspondent kielte haar even voor het vertrek, toen zij afscheid nam van een harer vriendinnen.

„Dat beteekent allemaal meteen de nabijheid van de vrouw, die je liefhebt,“ zei ik.

„Je hebt gelijk,“ zei Henk, zijn port uitdrinkend. „Ik geef jou gelijk, James. Er is natuurlijk wel wat tegen te zeggen, maar het vóór is toch in ieder geval groter . . .“

„Ik heb je gewaarschuwd,“ zei John, „en ik wasch mijn handen in onschuld . . .“

„Je zult nooit schuld gevoelen,“ beweerde ik. „Dacht je soms, dat het voor een man zoo prettig was, zijn heele leven op kamers te moeten wonen en tegen een zure hospita aan te kijken, die je iederen middag verbrand eten voorzet? Neen man, als je zelf maar weer eens terug moest, zou je ook onder vinden, dat het huwelijk te veel vóór heeft op den vrijgezellenstaat. Jij bent het kamerleven ontwend en daarom waardeer je de zegeningen van den getrouwden staat niet meer.“

„Daar gaat George,“ riep Henk opeens. „Ik moet hem even spreken. Nou, adieu! Als ik het jawoord heb, zijn jullie de eersten, die het weten!“

„Dus je vraagt haar . . .? vroegen John en ik tegelijk. „Ja!“ zei hij vastbesloten. „Jij, James, hebt de laatste bedenkingen door je woorden bij me weggenomen . . .“

John heeft ook *mij* niet kunnen weerhouden, om Willy te vragen . . . Hij heeft er anders nog genoeg zijn best voor gedaan, toen Henk eenmaal weg was. Maar wat valt er immers te redeneeren tegen een jongen man, die verliefd is? Hopeloos verliefd?

Dies heb ik de eerste de beste gelegenheid benut en Willy gevraagd of zij mijn vrouwtje wilde worden . . .

Ze keek me met haar schitterende blauwe oogen innig aan en zei: „Het spijt me voor jou, James, maar juist gisteren heeft Henk, je vriend, mij gevraagd . . . En ik heb ja gezegd!“ voegde ze er blozend aan toe.

„De parel van Zuid-Frankrijk“.

Wat men van Nice, de schoone badplaats aan Frankrijks Zuidkust, zelden in beeld gebracht ziet; de bewoonsters bezig langs den weg hun wasch te doen. Het goed wordt op dezelfde plaats ook meteen te drogen gehangen, hetgeen nu juist geen schilderachtigen aanblik oplevert.

En oude Saksische boerenwoning

nabij Borculo, welke weldra eigendom zal zijn van de oudheidkundige vereeniging „De Graafschap“, die het gebouw in zijn ouden staat wil inrichten tot museum.

DE GROENE KERS

DOOR ELISE WESSELINK-RUTGERS

Ga vanavond mee naar Mevrouw Crane," noodde Paul Drent, „je zult je amuseeren en voor enkele uren je zorgen vergeten!"

„Mijn zorgen?" vroeg Otto Barker verwonderd.

„Hoe weet je, dat ik zorgen heb?"

„Ik heb dus goed geraden?"

„Ja, maar ik begrijp niet.!"

„Ik ken je te lang, om mij door je quasi opgewekt-zijn te laten bedriegen. Maar... brisons là! Ik wil niet indiscreet zijn!"

„Och, het is geen geheim, tenminste niet voor jou en ook voor anderen zal het niet lang meer een geheim blijven! Het is weer de oude geschiedenis!"

„Speelschulden?"

De ander knikte en voegde na een oogenblik zwijgens aan zijn onuitgesproken antwoord toe:

„Ik zit er dieper in dan ooit tevoren, ik zie nergens uitreding meer! Maar laten we aan deze onaangename zaak geen woorden verspillen; mijn moeilijkheden zijn mijn eigen maakzels, ik heb ze dus te accepteren! Ik zou ze wel graag eens voor een avond vergeten, als dat mogelijk is! Kan ik ongenood meegaan naar Mevrouw Crane?"

„Zeker! Zij is zeer gastvrij en haar gewone bezoekers hebben verlov van haar gekregen, om hun vrienden bij haar te introducereeren."

„Wie is zij eigenlijk?"

„Dat weet ik niet!"

Otto Barker lachte.

„Ik meen het!" bevestigde Paul Drent. „Ik geloof, dat niemand weet, wie zij eigenlijk is!"

„Je maakt mij nieuwsgierig naar dat raadselachtige wezen! Waar is zij vandaan gekomen? Hoe heb je haar leeren kennen? Je kunt mij toch zeker wel iets over haar vertellen!"

„Ruim een jaar geleden dook zij plotseling hier in de stad op en nam onmiddellijk een plaats in, in de uitgaande en de ontvangende wereld. Waar zij vóór dien tijd woonde, weet ik niet; wie de heer Crane is en wáár hij is, weet ik evenmin en ik geloof, dat niemand beter ingelicht is, dan ik ben. Ik ontmoette haar voor het eerst op een soirée bij de familie Ellis en werd met verscheiden anderen „en bloc" uitgenoodigd tot het bezoeken van haar „at homes" op Donderdagavond; ik maakte van die uitnodiging gebruik en werd een even trouw bezoeker van haar huis, als al haar overige vrienden en kennissen schijnen te zijn!"

„En wat is dan de groote attractie in dat huis?"

„Zijzelve!"

„Ah!"

„Zij is een buitengewone vrouw! Wat haar nationaliteit is, weet ik niet, maar zij heeft in alle deelen van de wereld verblijf gehouden en weet op boeiende wijze van haar ondervindingen, die legio zijn, te vertellen! Bovendien ontmoet men in haar salons een cosmopolitisch gezelschap, waartoe allerlei interessante persoonlijkheden behooren, hooggeplaatste diplomaten, zoo goed als excentrieke nietsdoeners en arme, doch talentvolle kunstenaars, welke laatste zoo'n beetje haar „enfants chéris" zijn. In haar huis heerscht 'n exotische sfeer, die voor sommige mensen, waartoe ook ik gerekend moet worden, een groote bekoring heeft. Ik kan je daarvan geen nadere definitie geven; ga mee en je zult ondervinden, dat een avond in dat huis een zeer bij-

zonder genot is, geheel verschillend van wat andere gastvrije huizen bieden."

„Het mag wel een wonder heeten, dat „society" aan die onbekende indringster haar plaats gunt!"

in den vorm van een avontuurlijk verhaal van een geloofwaardig verteller."

Enkele uren later deden de beide vrienden hun intrede in

de van menschen volle salons van Mevrouw Crane, die hen met innemende vriendelijkheid ontving.

Otto Barker moest onmiddellijk erkennen, dat Paul Drent geen woord teveel had gezegd over de eigenaardige charme, die van de gastvrouw en haar grillig-luxueuse omgeving uitging; hij onderwierp zich willig aan de bekoring van het hem vreemde milieu en vergat in de geanimeerde gesprekken, waaraan hij deelnam, tijdelijk zijn zorgen.

Verschillende pratende, disputerende groepen hadden zich gevormd, waarvan de voornaamste tot middelpunt had de gracieuse gastvrouw, wier donkere oogen voor ieder een vriendelijken blik hadden, wier melodieuze stem aan de gewoonte woorden lieflijken klank scheen bij te zetten.

„Foei, mijnheer Wartena!" hoorde Otto Barker haar zeggen in antwoord op een verhaal, dat hem ontgaan was. „Wilt u onze stemming bederven door uw zelfmoordgeschiedenissen?"

„Pardon, Mevrouw," verdedigde de aangesprokene zich, „ik heb het onderwerp niet op het tapijt gebracht! Men vroeg mij naar bijzonderheden over het geval, dat „the topic of the day" is en ik heb als mijn meening te kennen gegeven, dat de jonge man in quaestie

— ik laat zijn motieven en het niet-geoorloofd zijn van een daad als de zijne geheel buiten beschouwing — een aesthetischer wijze van zelfvernietiging had kunnen kiezen dan het aanrichten van het walgelijke bloedbad, waarover de bladen griezelige bijzonderheden lanceerden."

„Ik geef Wartena gelijk!" viel een stem den spreker bij. „Men moet in alle omstandigheden een zeker decorum in acht nemen, dat is men aan zichzelf en aan de gemeenschap verplicht!"

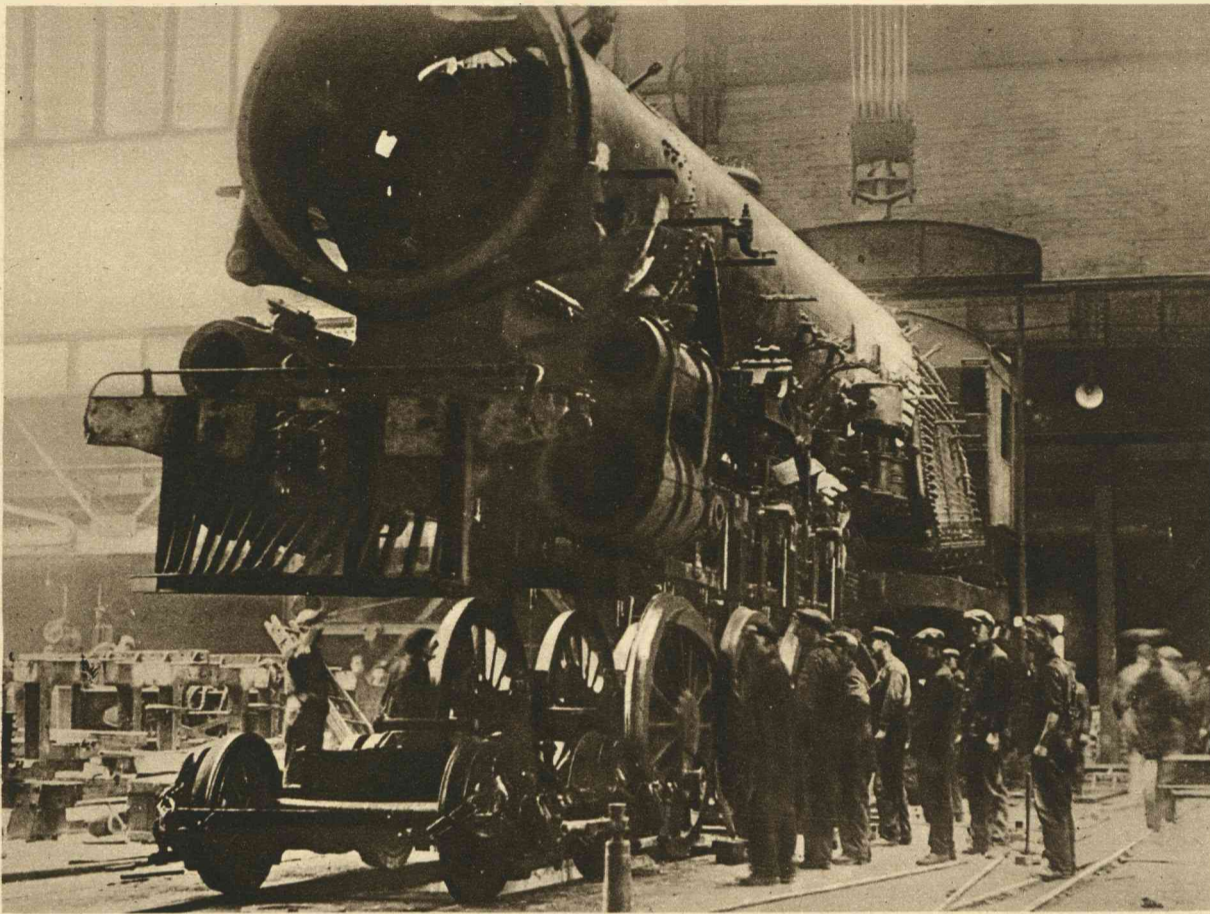
Een levendige discussie ontstond, waaraan door velen deelgenomen werd, door sommigen op ernstigen toon, door anderen, die ook bij het behandelen van een luguber onderwerp gaarne hun vernuft lieten spelen, met luchtige woorden van scherts en van spot.

„Ik kan mij niet voorstellen, dat ik ooit tot zulk een verschrikkelijke daad gebracht zou kunnen worden," sprak Mevrouw Crane, „en toch bezit ik een middel, dat zelfs in de oogen van den heer Wartena vermoedelijk aesthetisch genoeg is!"

Een koor van verwonderde uitroepen klonk op.

„U, mevrouw Crane? Bezit u inderdaad een dergelijk middel? Hoe bent u daaraan gekomen? Met welk doel hebt ge u dat verschaf?"

„Luistert, dan zal ik alle vragen tegelijk beantwoorden! Ik ben eenige jaren geleden geruimen tijd de gast geweest van een onmetelijk rijk Indisch vorst, wiens voornaamste bezittingen in de buurt van de stad Nagpoer gelegen zijn. Mijn gastheer was een zeer ontwikkeld man, een wijsgeer, die veel had nagedacht over de dingen van het leven en in sommige opzichten helaas een cynicus was geworden. Ik was de eerste Westersche vrouw, met wie hij in nauwer contact

De machtigste locomotief der wereld.

Voor de Canadian National Railways is een nieuw type locomotief gebouwd, die de geweldigste in haar soort is. Zij kan, zonder dat het uiterste van haar gevegd wordt, een trein van 16 Pullman wagens met een snelheid van 90 mijl per uur voorttrekken. Haar hoogte bedraagt meer dan 4½ meter en de lengte bijna 29 meter. Onze foto werd genomen toen de machine op haar onderstel werd geplaatst.

„O, ze werd in het begin een avonturierster genoemd, maar haar fortuin, haar milddadigheid en haar onberispelijk leven hebben al gauw de lasterpraatjes doen verstommen."

„Ik zal je dankbaar zijn voor een introductie bij die merkwaardige vrouw."

„Je zult geen spijt hebben van de wijze, waarop je je avond besteedt! Bij Mevrouw Crane vindt men altijd iets, wat men bij anderen niet vindt; nu eens in den vorm van een ontmoeting met menschen, „over wie gesproken wordt", dan eens

Zooals het vroeger was...

De Germania-Filmfabriek heeft een Zaanse film gemaakt. Nadat de verschillende industrieën en het landschapsschoon waren vereeuwigd, de Zaan uit de lucht was „genomen", heeft men ook nog eenige historische feiten vastgelegd. Zoo maakte men o.a. ook een opname van de vroedschap van Zaanwijk in oudhollandsch costume.

kwam en het verwonderde hem, in een vrouw iemand te vinden, met wie hij praten kon, die hem begreep, die zijn redeneeringen kon volgen. Wij spraken tezamen over vele onderwerpen, zoo ook over den dood, dien hij met Oostersch fatalisme beschouwde, zonder hem te vreezen en wij wisselden van gedachten over het al- of niet-gerechtigd zijn van een schepsel tot eigenmachtige verkorting van zijn levensduur.

Op den dag van mijn vertrek uit zijn sprookjesachtig paleis sprak de vorst tot mij: „Uw leven heeft u tot nog toe langs effen, zonnige paden gevoerd! Als mijn wenschen de macht hadden, het kwade van u te weren, zou uw weg effen en zonnig blijven, maar wie zijn wij, dat wij op den loop der dingen invloed zouden willen uitoefenen? Onze toekomst is voor onze oogen versluierd! Het is mogelijk, dat donkere wolken u eenmaal zullen bedreigen, dat ge verward zult raken in op uw weg welig opschietende doornen en distels, zoo verward, dat ge geen uitredding meer ziet. Dan zoudt ge misschien, ofschoon ge 't thans niet gelooft, in de verleiding komen, te willen sterven. „Ik wil u daarvoor een middel geven . . .”

Ik schrikte even, maar mijn nieuwsgierigheid verdreef mijn vluchtige vrees; ik wist immers zeker, dat ik er toch nooit gebruik van zou maken.

„Ik vraag u alleen,” vervolgde hij, „de belofte, om niet roekeloos tot het gebruik van het middel over te gaan; wilt ge mij die geven?”

„Zeker!” antwoordde ik. „Ik verklaar u zelfs, dat ik voornemens ben, nooit van uw geschenk gebruik te maken!”

„Zoo is het goed! Hier in dit doosje bevindt zich een vrucht van suiker gemaakt; zij gelijkt in vorm op de kersen uit uw vaderland, al is haar kleur groen; raak haar nimmer met uw vingers aan, laat haar stil in het doosje liggen. Als ge zoozeer in nood verkeert, dat ge geen uitweg meer ziet, neem haar dan in uw mond, slik haar vooral niet haastig door, maar laat haar langzaam smelten op uw tong en binnen enkele seconden zullen uw stoffelijke nooden gelenigd zijn.”

Ik nam het zonderlinge geschenk aan, om den welmeenenden geveer niet te kwetsen; het mooie doosje interesseerde mij meer dan de gevaarlijke inhoud; ik ben gelukkig nimmer in de verzoeking gekomen, de groene kers op mijn tong te laten smelten en dat zal ook in de toekomst niet gebeuren, omdat ik niet tot hen behoor, die meenen hun levenszelf in handen te mogen nemen. Ik wil u de geheimzinnige groene kers toonen, maar vooraf herhaal ik de dringende waarschuwing van mijn vriend, om haar niet met onvoorzichtige vingers te beroeren!”

Opstaande, haalde Mevrouw Crane uit een lade van een schrijfbureau een kostbaar, met diamanten versierd doosje van gedreven goud te voorschijn en opende 't door een druk op één der diamantjes, dat niet van de andere te onderscheiden was.

Het geopende doosje ging van hand tot hand en met nieuwsgierige belangstelling werd de inliggende vrucht, oogenschijnlijk een geconfijte, groene kers, bekeken.

Paul Drent's oogen zochten met een triomfantelijke uitdrukking, die duidelijk vroeg: „Nu, heb ik je niet vooruit gezegd, dat je iets bijzonders zoudt hooren en zien?” het gelaat van zijn vriend op hetzelfde moment, waarop Otto Barker het kunstig bewerkte, gouden voorwerp van zijn buurman overnam.

Met een schok van ontsteltenis bemerkte Paul den strakken, gespannen, begeerigen blik, waarmede Otto zich over de groene kers heenboog, alsof hij haar met zijn oogen wilde verslinden, een ondeelbaar oogenblik slechts, toen reikte hij 't doosje aan den volgenden nieuwsgierige over.

Paul keek om zich heen; niemand scheen iets ongewoons aan Otto te hebben opgemerkt en hij begon te twifelen aan de juistheid van

zijn eigen waarneming; het doosje werd aan de eigenares teruggegeven en na enkele vluchtige woorden erover werd het onderwerp losgelaten.

Eén der gasten zette zich op algemeen verzoek aan de piano, wat een dringen naar den muzieksalon veroorzaakte; daar

bedreven vingers aan het klankvolle instrument ontlokt; hij trachtte de herinnering aan Otto's wanhoopsgezicht te bannen, maar dit gelukte hem zoo slecht, dat hij zich voornam, op zijn thuisweg bij zijn vriend binnen te loopen, om hem, zoo mogelijk, te bemoedigen en met goeden raad te dienen.

Het toeval wilde, dat hij een der laatsten was, die het gastvrije huis verlieten; terwijl hij zijn charmante gastvrouw de hand tot afscheid drukte, waarschuwde de heer Warrena, die reeds de deur genaderd was:

„Berg uw gevaarlijk bezit vooral goed op, Mevrouw Crane; men moet het noodlot nimmer verzoeken!”

„Wees gerust!” antwoordde zij glimlachend. „Ik zal . . .! Waar is het doosje gebleven? Ik weet zeker, dat ik het in het bovenste vakje heb neergezet! Waar . . .? O, daar is het! Wie zou het van zijn plaats genomen hebben, nadat . . .? Mijn Hemel, mijnheer Drent . . . het doosje is leeg . . .!”

Verstijfd van schrik keken de beide menschen, die in de leeggelopen salons waren achtergebleven, elkander aan.

Paul Drent herstelde zich het eerst.

„Otto Barker!” stootte hij uit. „Ik moet weg! Onmiddellijk!”

Hij rende naar buiten, nauwelijks bemerkend, dat Mevrouw Crane hem volgde, zonder zich tijd te gunnen, haar avondtoilet met een mantel te bedekken.

Het geluk diende hem; een leege taxi reed aan; hij stapte in, werd zich bewust van de tegenwoordigheid van Mevrouw Crane en deelde haar onder het tezamen voortshotsen zijn verschrikkelijk vermoeden mede, telkens opnieuw zichzelf beschuldigend met de woorden:

„Ik had hem dadelijk achterna moeten gaan! Ik had hem kunnen weerhouden, als ik maar geluisterd had naar de inwendige stem, die mij waarschuwde!”

Zij bereikten het huis, waarin Otto Barker woonde; Paul Drent stootte de trap op, rukte de kamerdeur open.

Otto Barker lag achterover in een fauteuil, doodsblijk, met verwilderde oogen.

„Gelukkig!” riep Paul Drent uit. „Het is nog niet te laat!”

„Gelukkig!” echo-de zijn gezellin.

Zich van zijn verrassing herstellend, stamelde Otto Barker:

„Ik heb u bestolen, Mevrouw! Ja, ik deed het! Ik zag nergens uitkomst meer! Toen hoorde ik de geschiedenis van de groene kers! Ik zag daar in een middel, om . . .! Ik wilde eh . . ., ik legde de kers op mijn tong, . . . zij begon te smelten en . . .!”

Hij toonde op zijn vlakke hand den inhoud van wat een geconfijte, groene kers had geleken; het was een zeldzaam groote, flonkerende briljant, die een aanzienlijk waarde vertegenwoordigde.

Een oogenblik van stilte volgde; toen sprak Mevrouw Crane:

„Daaraan herken ik mijn cynischen vriend, dien ik meermalen hoorde zeggen, dat alle nooden van de menschen met geld te lenigen zijn, dat ook het grootste leed door geld kan worden vergoed, als het bedrag maar hoog genoeg is! Die overtuiging deed hem ongetwijfeld tot het geven van dit zonderlinge geschenk besluiten; misschien heeft hij ook anderen dan mij op gelijke wijze begiftigd!

„Mijnheer Barker, wat u hebt doorgemaakt, geeft u recht op de verrassing, mij door mijn Oosterschen vriend bereid; mag ik u dit juweel geven in ruil voor uw belofte, om niet meer te spelen? Ook ik moest er een belofte voor doen!”

Otto Barker kuste de hem toegestoken hand.

De groene kers had de haar opgelegde verplichting, om een menschenleven te redden, getrouwelijk vervuld.

Niet om na te doen.

Buddy Mason, een bekend Amerikaansch rolschaatsen-artist, oefent zich op het randje van het dak van een wolkenkrabber in New York.

gekomen, miste Paul zijn vriend. — De gastvrouw, die naast hem stond, vertelde:

„Uw vriend, Otto Barker, heeft zoeven afscheid genomen; een gewichtige zaak dwong hem tot vroeg huiswaartsgaan; hij heeft mij echter beloofd, de volgende week zijn bezoek te zullen herhalen.”

Onrustig luisterde Paul naar de heerlijke muziek, door

Uit Bad Oeynhausen (D.).

Een vogelvlucht-opname van de Wandelhalle en het Badehaus. — Door deze foto krijgt men wel een goeden indruk van de fraaie ligging van Oeynhausen.

Het GEZELSCHAPS- DANSERESJE

GEAUTORISEERDE VERTALING UIT
HET ENGELSCHE

5)

Zijn stem klonk even beleefd onverschillig als toen hij het tevoren over zijn reis had gehad en Star voelde zich een weinig op haar plaats gezet. Maar hij vertelde verder en het gevoel van vriendschap en sympathie kwam weer terug. „Ik heb Julie in geen tien maanden meer gezien. We hebben elkaar in Indië ontmoet, een paar weken voor ik met verlof ging. Ze hebben al dien tijd gelogeed bij een ouden oom, professor in de archeologie, die opgravingen doet in Egypte en de zomermaanden hebben zij in de Grieksche bergen doorgebracht. Nu komen zij naar Colombo.”

„O, hoe interessant!” riep Star uit. „Wat een leven vol afwisseling moet uw verloofde hebben.”

„Ik geloof niet, dat Julie er veel om geeft!” antwoordde hij lachend. „Zij schrijft, dat zij zich dood verveelt. Het is ook eigenlijk wel een eenzaam leven. De oude professor interesseert zich alleen voor zijn studie en zij zien niemand behalve een enkele maal een paar even oude studiegenooten. En Julie is een levendig, vroolijk meisje.”

Star kreeg den indruk, dat Ronald zijn meisje wel zeer moest liefhebben. Het was niet zoo zeer wat hij gezegd had van haar, doch meer de toon van zijn stem.

„Is zij mooi?” vroeg zij geïnteresseerd.

Het leek haar absoluut geboden, dat de vrouw, die Ronald Prett liefhad, beeldschoon moest zijn.

„Zij wordt over het algemeen heel knap gevonden,” antwoordde hij gereserveerd.

Star vroeg nog meer, doch zij hoorde alleen, dat zij blond was.

Toen zij naar haar hut ging na goeden nacht gezegd te hebben, kon zij zich geen rekenschap geven van het gevoel van lichte teleurstelling dat haar had overvallen. Zij had op Ronald Prett gerekend als op een vriend en nu zou zij hem weldra verliezen.

Zij ging naar bed en las tot diep in den nacht een opwindend detective-verhaal, dat Lord Dappleton haar had geleend.

HOOFDSTUK VII.

Sir Mark begint belang te stellen.

Den volgenden morgen liet Star zich dadelijk na het ontbijt het haar onduleren. Dien avond zou het eerste bal plaats vinden en het is begrijpelijk, dat zij verlangde, er op haar best uit te zien.

Het ging Star zooals het iedereen op reis gaat: het leek haar of zij reeds maanden onderweg was. Zij had de kleine teleurstelling, veroorzaakt door het bericht van Ronald Prett's verloving, reeds bijna vergeten. Zij vond het bespottelijk van zichzelf, dat zij iets dergelijks even had gevoeld, want al was hij geëngageerd, waarom zou zij hem dan toch niet aardig blijven vinden? Zij zou hem immer dankbaar blijven voor zijn vriendelijkheid gedurende dat eerste vreese-lijke uur aan boord.

Toen zij den keurigen, kleinen kapsalon verliet, ontmoette zij op het promenadedek Lord Dappleton.

„Goeden morgen, miss Hanson!” sprak hij vriendelijk. „Wat een schitterende dag! We boffen wel met het weer. Vanavond kunnen wij dansen, alsof we op de ambassade waren! Hier is iemand, die gaarne aan u zou worden voorgesteld. Sta me toe: mijn vriend sir Mark Henderson, Mark, miss Hanson.”

Star glimlachte vriendelijk en keek in het gezicht van den man met het witte gelaat en het roodbruine haar — zij vond hem al oud — die aan Ronald Prett's tafel zat.

Sir Mark Henderson was in werkelijkheid niet zoo oud. Hoogstens een of twee en vijftig. Hij was lang en slank en zag er zeer gedistingeerd uit. Zijn bleke gelaatskleur getuigde geenszins van een ziekelijk gestel; de tropische zon scheen geen invloed op zijn teint te hebben, want hij had nagenoeg zijn heele leven in de West gesleten, waar hij een hooge positie bekleedde als gouverneur van een uitgestrekt gewest in Malaya. Hij droeg een borstelsnorretje en een klein puntbaardje, hetgeen hem een geheel ander uiterlijk verleende dan de meeste mannen bezaten. Hij had bruine oogen met groene vlekjes erin; eerlijke, verstandige oogen, maar koud.

Star maakte een lichte buiging. Sir Mark sprak — als iedereen — over haar grootvader, die haar onbewust een waardevol legaat aan belangstelling en vriendelijkheid had nagelaten van de zijde van hen, die bekend waren in Indië, een legaat waarbij vergeleken het oude vergeelde papier in haar koffer van nul en geener waarde was.

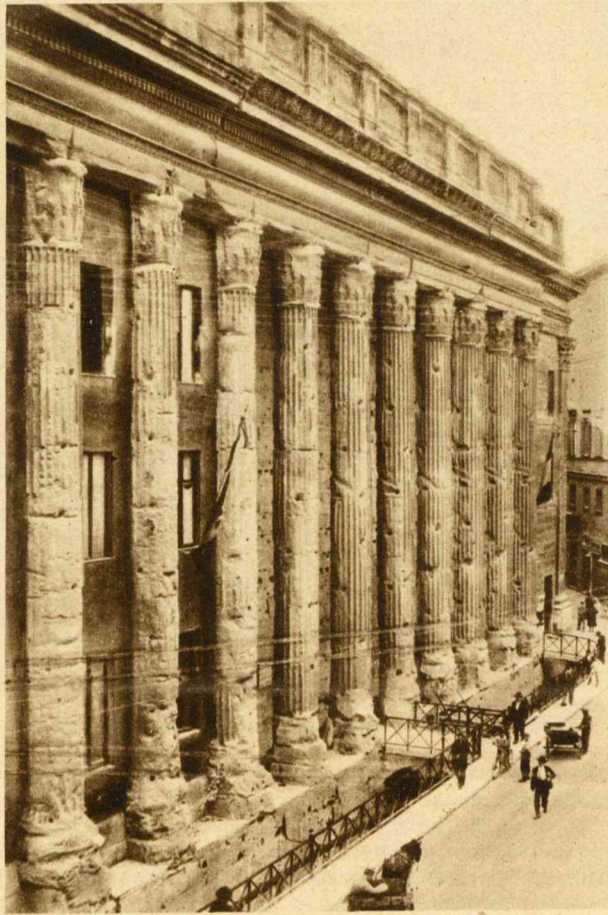
Zij onderging een verkillenden invloed, terwijl zij luisterde naar de besliste, koele stem. Hij maakte op haar den indruk van iemand, die meer verstand dan gevoel bezat.

„Ik zou hem niet graag als tegenstander hebben,” dacht zij en verwonderde zich tegelijkertijd over die gedachte.

Gedurende tien minuten zaten zij te praten en hij vertelde van Malaya, de daar heerschende gewoonten, de bevolking; hij sprak over den godsdienst, de uitgestrekte wildernissen, de rubberplantages en het doodelijk klimaat. Het meisje hing aan zijn lippen. Zij was zich bewust van de vreemde macht, waarmede deze man haar aandacht wist te boeien.

Lord Dappleton stond op en zeide, dat hij brieven te schrijven had.

Star sprong haastig op, blij met een voorwendsel

De Neptunus-Tempel in Rome vrijgelegd.

Jaren geleden, in een tijd toen men zich te Rome weinig gelegen liet liggen aan de historische bouwwerken van het antieke Rome, heeft men in den schitterenden zuilentempel van Neptunus... de Beurs ondergebracht. Mussolini, die een groote vereering koestert voor zijn Romeinsche voorouders, heeft thans de fundamenten van dezen tempel, die 5 meter onder het tegenwoordige straatoppervlak lagen, laten blootleggen, zoodat hij thans weer in zijn geheel te bewonderen is. Mammon wordt er echter nog steeds aanbeden, m.a.w.: de Beurs is en blijft erin.

van sir Mark verlost te worden. Van het oogenblik af, dat hij aan haar voorgesteld was geworden, had zij een onbedwingbaren afkeer bespeurd, een afkeer waarvan zij de reden niet kon doorgronden. Zij had een angstig voorgevoel alsof hier gevaar dreigde.

Plotseling gevoelde zij zijn onverschilligen, koelen blik op zich gericht, een dwingenden, hartstochtelijken blik, waarvoor zij bijna terugdeinsde.

„Ik word verwacht in den muzieksalon,” sprak zij haastig. „Ik moet Peter en Amabel Dappleton les geven. Het is de eerste les, die ik hier geef. Ik vond het heel interessant, u te hooren vertellen over Malaya. Het moet een prachtig land zijn.”

„Ik hoop, dat u mij in de gelegenheid zult stellen, u er nog meer van te vertellen, miss Hanson,” antwoordde hij, terwijl een aantrekkelijke glimlach zijn trotsch gelaat voor een oogenblik bijna knap deed lijken.

„Ik hoop, dat u mij toe zult staan, bevriend met u te mogen worden; ik zou daar buitengewoon prijs op stellen.”

Star gevoelde onder zijn beleefde en vormelijke woorden een onbekende, dwingende macht, die haar in verwarring bracht.

Zij besloot dien avond de nieuwe zwart kanten japon met 't zilveren onderkleed te dragen; den fraaien kwast van witte en zwarte parelen, die als garneering ter zijde van den rok was aangebracht had zij voorzichtig losgemaakt; de parels waren werkelijk buitengewoon fraai nageemaakt. Zij reeg de zwarte parels aan een

dikken zijden draad en legde een knoop tusschen iedere twee parels. Zij droeg het zwarte snoer in twee rijen om haar blanken hals, terwijl zij de witte parelen verschillende malen om haar slanken pols wond.

Het effect was wonderbaarlijk en verleende aan haar uiterlijk iets van kostbare en verfijnde weelde. Toen zij in den spiegel keek, was zij zeer tevreden over het effect, dat zij bereikt had. Het kwam niet bij haar op, de parels te willen laten doorgaan voor werkelijke juweelen. Zij had slechts de onschuldige gedachte gekoesterd, dat het wel aardig zou staan en zij beschouwde de parelen niet anders dan als fantasiekralen. Het was dan ook niet anders dan een dure fantasie-garneering, die vermoedelijk per ongeluk op een goedkoop japonnetje was terecht gekomen, doch zooals zij ze droeg geleek het een bezit van fabelachtige waarde, waarvoor menige vrouw haar ziel zou hebben verkocht.

Van het oogenblik af, dat het dansen begon, bespeurde Star geen spoor van zenuwachtigheid meer; zij ging geheel op in haar werk en zij had onbetwist succes. De school, die zij had doorlopen bij miss Valette, bleek van onschatbare waarde; daar had zij geleerd, met lieden van allen stand om te gaan. Zoodra haar voeten bewogen op de maat van de muziek, vergat zij geheel en al, dat zij alleen stond tegenover een zaal vol streng critiseerende vreemdelingen. Hoe bescheiden zij overigens ook was, zij wist, dat er één ding was, hetwelk men haar niet kon verbeteren; en dat was haar danskunst.

Zij had verschillende dansers, van wie zij de meesten in het geheel niet kende. Bijna zonder uitzondering hadden zij eenige danslessen zeer noodig en enthousiast lieten zij zich inschrijven. Star bedacht vroolijk, dat, hoe ouder zij waren, hoe meer haast zij schenen te hebben om er mede te beginnen.

Zij besprak lesuren voor den volgenden dag, te beginnen om half negen des morgens. Het was geen stijf bal, doch een gezellige sauterie en zij deed dien avond met verschillende meisjes een proeftoertje.

In het begin van den avond vroeg sir Mark Henderson haar, met hem de moeilijke doch fraaie Paso Doble te dansen. Hij zeide, dat hij er niet veel van kende, doch zij merkte al spoedig, dat hij een geoefend danser was, slechts een weinig stijf in zijn bewegingen.

„U heeft volstrekt geen lessen of repetities noodig, sir Mark,” sprak ze, „u danst uitstekend.”

„Ik verzeker u, dat ik integendeel eenige lessen zeer noodig heb,” antwoordde hij glimlachend, waarbij hij zijn schitterende witte tanden toonde. Zij keek op en zag hoe hij haar doordringend aankeek.

„Ik ben het niet met u eens,” sprak zij zoo gewoon mogelijk en trachtte haar verwarring onder een glimlach te verbergen.

Misschien was het verbeelding, doch zij meende, dat zijn krachtige arm zich vaster om haar slanke leest sloot.

„Zullen wij dan maar zeggen, dat ik een lesje moet hebben?” vroeg hij.

„Ja, maar dat is niet eerlijk,” riep zij uit, „er zijn hier een massa menschen, die werkelijk een les noodig hebben en u bent een van de beste dansers, die ik ooit heb ontmoet.”

„Ik heb altijd gedanst sinds ik een jongen was,” vertelde hij, „wij dansten allemaal thuis, en dit is mijn beloning, miss Hanson.”

Star voelde, hoe het bloed haar naar de wangen steeg bij den beteekenisvollen toon, waarop hij een gewoon gesprek wist te voeren. Zij was blij toen de muziek ophield. Nog driemaal dien avond was zij gedwongen, met hem te dansen. Zij had het gevoel alsof zij in een val gelokt werd.

Telkens wist hij haar te vinden als zij juist even geen partner had en achter een palm stond uit te blazen.

De laatste maal, dat zij samen dansten, was zijn nabijheid haar zóo ondraaglijk, dat zij het wel uit kon schreeuwen. Zij had de onaangename gewaarwording, alsof zijn koude, berekenende persoonlijkheid langzaam bezit van haar nam.

Zij was er zich van bewust, dat de menschen naar hen keken en er waarschijnlijk over spraken, dat zij driemaal danste met denzelfden man, terwijl het toch haar taak was, om beurten met alle passagiers te dansen. Als zij eens wisten, hoe rampzalig zij zich gevoelde! Zij had er geen flauw idee van hoe bekoorlijk zij er uit zag. Arme Star, het dansen met sir Mark was al erg genoeg, zonder dat zij op dien avond een onverbiddelijke vijandin moest maken. De laatste dans met sir Mark eindigde vlak bij de plaats, waar een slanke, donkere jonge vrouw, dezelfde die Star op den eersten dag bijna omver geloopt had, met drie jongelui stond te praten. Star wist, wie het was: de Engelsche weduwe van een Balkansch edelman, prinses Barachief.

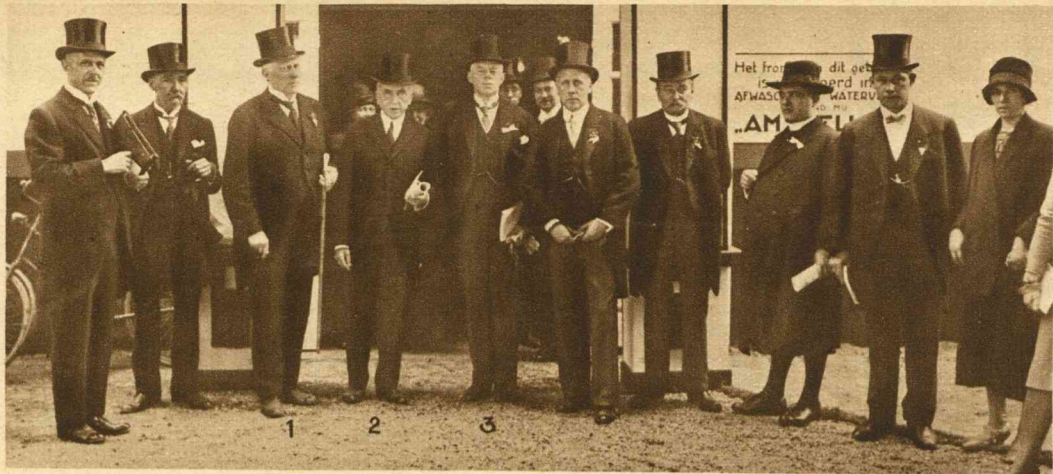
(Wordt vervolgd).

J. J. Cremer

Een zelftekening van den bekenden schrijver J. J. Cremer, die 1 September 100 jaar geleden werd geboren. Zijn verzamelde romantische werken werden in twaalf deelen door A. W. Sijthoff's Uitg.-Mijte Leiden uitgegeven.

Het 650-jarig bestaan van Beverwijk als marktplaats

Zaterdag i.l. werd te Beverwijk een tentoonstelling geopend naar aanleiding van het 650-jarig bestaan dezer gemeente als marktplaats. Groep van autoriteiten. 1 Mr. A. Moens, voorzitter van het hoofdcmité der herdenkingsfeesten. 2 Jhr. J. C. W. Strick van Linschoten, burgemeester van Beverwijk. 3 E. H. Kreijage, lid van het eere-comité, voorzitter der Kamer van Koophandel en Fabrieken te Haarlem.

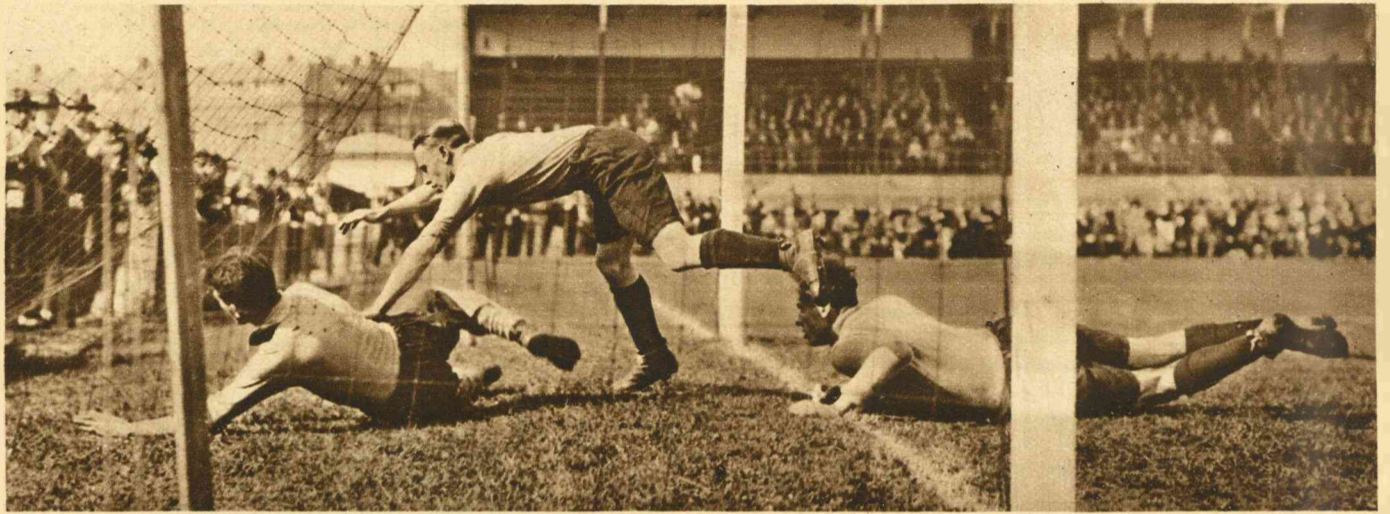
In sloepers handen

Het oude Raadhuis van Nieuwe-Tongeloo (Zuid-Holland) zal worden afgebroken om plaats te maken voor een nieuw gemeentehuis.

„Kleeren maken de Vrouw”

Door het Rotterdamsch Hofstad Tooneel werd in de afgeloopen week de première gegeven van „Kleeren maken de Vrouw”. Fie Carelsen, die de rol van Robina Fleming, de schrijfster, vervulde en die we hier afbeelden vooren tijdens haar vacantie, had tot taak den titel van het stuk tot waarheid te maken. Zij slaagde hierin op bewonderenswaardige wijze.

De strijd om den Zilveren Bal.

De wedstrijd V.O.C.—Excelsior.— Een spannend moment vóór — of in — het doel van Excelsior, die Zondag a.s. in de finale moet uitkomen.

De historische optocht te Utrecht

Ter gelegenheid van Koninginnedag had in de Bisschopsstad een historische optocht plaats, voorstellend den doortocht en de ontvangst te Utrecht van Philips den Schoone in het jaar 1497. De stoet, die een schitterenden aanblik opleverde, werd door duizenden toeschouwers gadeslagen. Hierboven: Philips de Schoone en zijn jeugdige gemalin Joanna van Arragon en Castilië. Beneden: een bijzonder fraaie praalwagen.

„Shylock”

Door „Het Amsterdamsch Tooneel” is de vorige week in den Stadsschouwburg te Amsterdam een opvoering gegeven van „De Kooptman van Venetië”. — Louis de Vries in zijn nieuwe costume en grime als „Shylock”, een rol, waarmede Bouwmeester vroeger steeds een overweldigend succes oogstte. Intusschen verdiende ook de Vries' creatie allen lof.

ONZE DAMES-RUBRIEK

ONDER REDACTIE VAN AMY VORSTMAN-TEN HAVE

Maar bij kinderen...

Wanneer zij geen hoofd hebben voor kantoorwerkzaamheden en op school al niet zoo bijster vlug waren, gaan vele meisjes, die een betrekking zoeken, „maar bij kinderen“!

Het is zoo'n soort besluit van-als-niets-wil-lukken-zal-dat-nog-wel-gaan. En dat is jammer.

Het verzorgen van kinderen is een van de mooiste en dankbaarste werkkringen, die er zijn.

Maar niemand zal ooit uit eenigen werkkring iets kunnen halen, die er niet eerst... iets inlegt.

Dat iets wil in dit geval zeggen: eindeloos geduld en een groote liefde voor kinderen.

Zij, die meenen, dat het een gemakkelijk baantje is, waarvoor niet zooveel gevraagd wordt, vergissen zich schromelijk.

Zeker, lang niet voor alle posten als kinderjuffrouw worden nog aktes en bewijzen van bekwaamheid verlangd, maar denk eens aan het eindeloze geduld en de liefde voor kinderen!

Ook op een kantoor zal men liefde voor het werk en geduld verlangen, maar dat is niets, vergeleken bij hetgeen u te wachten staat als ge bij kinderen gaat. D.w.z. als ge van plan zijt om de betrekking naar behooren te vervullen.

Men denke nimmer, dat een minimum aan ontwikkeling nog wel genoeg is voor „bij kinderen“, want dat is niet zoo, zooals men weldra tot eigen schade en schande zal ondervinden.

Er is bijna geen andere werkkring, of het moest die van ziekenverpleegster zijn, die zooveel liefde en zelfopoffering vraagt, die zooveel warme genegenheid en nimmer eindigende werkzaamheden eischt als de betrekking van kinderjuffrouw.

De instelling van den laatsten tijd, om meisjes tot gediplomeerde kinderjuffrouwen op te leiden, is ongetwijfeld zeer nuttig.

Maar hier gaat de roeping boven de leer en wie de roeping niet in zich gevoelt, die kieze liever een anderen werkkring.

Met kinderen op de rechte wijze te spelen is een groote kunst. Dat moet nooit gebeuren, als de kinderen niet weten wat ze zullen uitrichten, maar moet altijd een bijzonder feest voor hen en voor de ouders zijn.

De liefde van den man kiest en het jonge meisje verwisselt dikwijls het geluk: geliefd te worden, met het geluk: lief te hebben, hetgeen zij later misschien op treurige wijze ondervindt.

Zeer origineel complet, bestaande uit japon met schulpvormig aangezette, fijn geplisseerde strook en bijpassenden mantel.

Zelfvertrouwen.

Zelfvertrouwen is een onmisbare eigenschap, dat voelt ieder wel. En de mate van zelfvertrouwen, die iemand bezit, houdt rechtstreeksch verband met zijn succes in het leven. Men kan nog zooveel kennis en bekwaamheden bezitten, wanneer men niet beschikt over de noodige vastberadenheid, beslistheid en zekerheid om deze in de juiste richting productief te maken, dan helpt dit ons nog niet zoo heel veel.

Zien we het niet telkens in de practijk van het leven, dat het ten slotte hoofdzakelijk karaktereigenschappen zijn, die bepalen of iemand iets „maakt van zijn leven“? En onder deze karaktereigenschappen mag dan het zelfvertrouwen allereerst genoemd worden, daar het zooveel in zich sluit.

Wie het zelfvertrouwen in zich aankweeken wil, doet goed, in de eerste plaats te zorgen voor zijn gezondheid, lichamelijk en geestelijk, eenvoudig door de meest gunstige voorwaarden voor beide in acht te nemen en al wat schaden kan na te laten, dus: een goede verhouding tusschen arbeid en ontspanning, de noodige hoeveelheid slaap, verstandige, matige voeding en veel frissche lucht.

Zelfvertrouwen is geloof in eigen kunnen. Wie dat bezitten wil, moet goed weten, wat hij wil en zich daar telkens weer rekenschap van geven. Hij moet zich dus concentreren, een bepaald doel steeds vast in het oog houden en met alle kracht in die eene richting sturen. Menschen, die van den hak op den tak springen en nooit goed weten wat zij willen, zijn geen menschen van zelf-

Elegante hoed van dun, zwart zomerfluweel met binnerrand van fijn rijststroo. Garneering van zilverlaine-lint met rose en blauwe bloem.

vertrouwen en wekken bijgevolg ook geen vertrouwen bij anderen.

En weten wat men wil, ja, dat is een van de eerste vereischten, maar dan ook beginnen, aanpakken. Velen laten zich door gemis aan zelfvertrouwen afhouden van het beginnen. De gedachte: „O, maar zóó iets ligt buiten mijn bereik,“ heeft al menig goed en nobel plan doen opgeven. Laten we toch bedenken, dat ook het pogen schoon is en dat niemand zijn kracht kent in een zekere richting zonder deze beproefd te hebben. Wanneer wij de levensbeschrijving lezen van mannen en vrouwen, die iets groots tot stand hebben gebracht, blijkt het menigmaal, dat krachten en vermogens in hen, waarvan zij zelf het bestaan niet vermoedden, tot ontwikkeling werden gebracht door den dwang van harde noodzakelijkheid, armoede of moeilijkheden van welken aard ook. We behoeven het trouwens niet zoo ver te zoeken. We hebben allen weleens iemand ontmoet, die zeide: „Ik had nooit gedacht, dit of dat te kunnen volbrengen en ik had nooit geweten hoeveel kracht er in mij school, indien niet het leven mij gedwongen had.“ Geleerden hebben uitgemaakt, dat de gemiddelde mensch niet meer dan één tiende gebruikt van de krachten en vermogens, die in hem aanwezig zijn. Laat dit een aansporing zijn om een begin te maken met datgene, waartoe ge u aangetrokken voelt. Wie weet wat er te voorschijn komt! Het begin is het moeilijkst. Zet uzelf met geweld desnoods aan den gang, blijf volharden en ge zult u verbazen over den uitslag.

Recept.

AARDAPPELKOEKJES.

Benodigd: Koude gekookte aardappelen, een ei, zout, nootmuskaat, vet.

Breiding: Wrijf de aardappelen goed fijn, vermeng ze met wat zout en nootmuskaat en zooveel van het goed geklopte ei, dat de massa een bal vormt. Maak hiervan kleine balletjes, druk deze uit tot platte koekjes en bak ze in heet vet aan weerskanten vlug bruin.

De veeren boa's komen weer in de mode. Hierboven ziet men er een van uitgekamde struisveeren; de boa is vrij lang en wordt eenvoudig over den schouder geslagen.

Planten uit de Alpen in onzen tuin.

De sterke weersinvloeden, waaraan de Alpenplanten 's zomers onderhevig zijn, deren haar allerminst, want ze hebben alle haar eigen bescherming. Daar is bijv. de beroemde Edelweis, gehuld in een wit, viltig pelsje, dat haar beschermt tegen warmte en zon. Andere zijn bedekt met een wasachtig laagje, zooals sommige soorten van Steenbreek en Gentiaan en behoeven warmte noch koude te vreezen. Verder zijn de meeste Alpenplanten kort gesteeld en klein van blad, hetgeen te groote verdamping voorkomt, terwijl ze zich kenmerken door een uiterst weiligen bloei. De bloemen zijn naar verhouding bijzonder groot en bedekken het heele plantje met heldere kleuren. De toerist, die langs steile bergpaden moeizaam omhoog klautert, staat in verrukking stil bij de bloeiende Alpenkinderen, die overal tusschen spleten gehecht zitten op de kale, rotsen. Ze weten zich goed in stand te houden, want bloeien en voortplanten is hun lust en hun leven. Als daarvoor gezorgd is, denken ze pas aan groeien.

Hoe anders dan bij de meeste planten in onzen tuin! Al bloeien deze ook heel rijk, ze maken veel meer blad en hooger stengels, onder invloed van het gematigde klimaat der vlakte. Wat een overgang moet het dan ook zijn voor de Alpenplanten, die tusschen kleine brokken steen van ons rotsje in den tuin zijn gezet! Maar we halen ze ook maar niet zoo uit de Alpen weg en planten ze dadelijk over in den tuin, want dan zou er niet veel van terecht komen. Al hebben ze een sterk aanpassingsvermogen, ze moeten toch geleidelijk wennen aan dezen overgang. We moeten ze acclimatiseeren, door ze op het eind van den zomer in de bergen uit te steken, de wortels van aarde te ontdoen, en de uiteinden of gewonde deelen bij te snijden, waarna ze geplant worden in een kouden bak in lichten grond. We gieten heel matig, spuiten het blad geregeld en houden het raam dicht, terwijl er bij zon geschermd wordt. In den kouden bak overwinterd, kunnen we in het voorjaar de plantjes uitplanten op onze rots in den tuin.

Mochten we dus deze zomervacantie in de bergen zijn en mooie planten tegenkomen, steek ze dan niet bloeiend uit om ze mee naar huis te nemen, want het lukt niet en het is zonde om de schoone bergflora te vernielen. Alleen volkomen uitgebloeide plantjes kunnen op de beschreven manier in den eigen tuin overgebracht worden, of anders bestellen we de gewenschte soorten bij een kweker van rotsplanten.

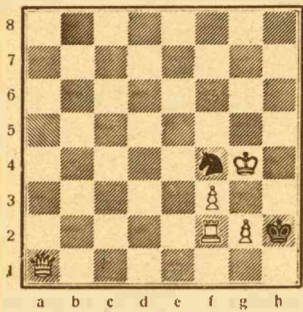
Alleen door haar geheele, onverdeelde toewijding kan de vrouw het huwelijk tot een zegen maken, zichzelf daarin gelukkig voelen.

Ieder kind vormt een nieuwe wereld, een wereld, waarin zelfs niet het oog der teederste liefde geheel vermag door te dringen.

Schaken.

PROBLEEM No. 145.
Van: Baron Wardener.

Wit begint en geeft in 3 zetten mat.

Stand: Wit (5) Kg4, Da1, Tf2, pf3, g2.
Zwart (2) Kh2, Pf4.

Correspondentie-adres: P. van 't Veer, Valkenboschkade 211, Den Haag.

SLAPELOOSHEID-SEIZOEN.

De huisvader is in deeze tijd
Een lang niet te benijden stakker,
Want mug en fiscus houden hem
Met hunne aanslagen 's nachts wakker.

TIJDBEELD.

Hij was een kerel uit één stuk,
Maar ach, hij zou 't niet blijven :
Hij raakte onder 'n auto . . . en
Men nam hem op in vijven.

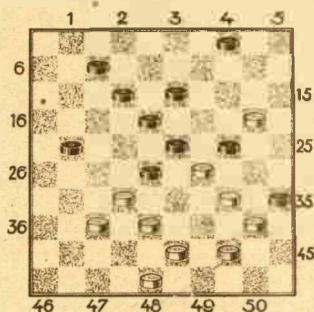

Jongmensch: „Maar natuurlijk kent U mij, dat kan niet anders. Kom, ik heb U gisteren gered, toen U op 't punt van verdrinken stond!“
Jongedame: „O ja! Was dat 's morgens of 's middags?“

Dammen.

WEDSTRIJD-PROBLEEM No. 167
van D. Kleen, Winkel.

De diagramstand in cijfers behoort te zijn: Zwart 10 schijven op 4, 7, 12, 13, 18, 21, 23, 24, 28 en 35. Wit 10 schijven op 20, 29, 32, 34, 37, 38, 40, 43, 44 en 48. Wit speelt en wint! Voor de wedstrijd-voorwaarden en de prijzen zie men ons nummer van 17 Aug. l.l.

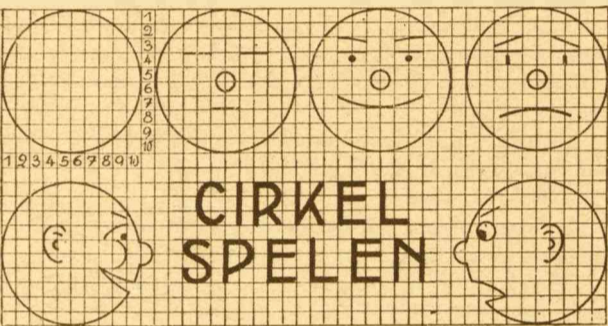
OPLOSSING No. 164
(Joh. de Bree).

De diagramstand in cijfers was: Zwart 11 schijven op 3, 6, 8-10, 14, 16, 19, 20, 26 en 28. Wit 10 schijven op 12, 17, 22, 29, 33, 37-39, 47 en 49. Wit speelt en wint fraai door 37-31 (26 x 37), 47-42 (37 x 48), 17-11!! (48 x 43), 49 x 38!! (16 x 18) en 33 x 2. Echt het systeem De Bree, dat ontstaat na 48 x 43 van Zwart, als Wit de keus heeft tusschen 33 x 22 en 49 x 38, een meerslag-constructie. De stand is niet mooi. Overigens mogen wij ook hiervoor den welbekenden componist ons compliment niet onthouden.

VOETBALSEIZOEN.

Sterke beenen, breede schouders
Breede borsten geeft dit spel,
En den breedsten . . . rûg krijgt zeker
Straks de arme leider wel.

VOOR DE JEUGD

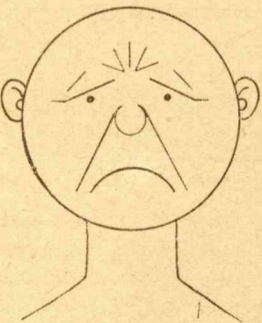
CIRKEL SPELEN

PRIJSVRAAG LXVII

JONGELUI, de heerlijke vacantielijd is voorbij en spoedig zal het mooie zomerweer van den laatsten tijd weer plaats gaan maken voor gure dagen en zullen de lange avonden weer aanbreken. Dan is de tijd daar om ons binnenshuis te vermaken met verschillende tijdpasserende werkjes en spelletjes. Wij beginnen met de volgende tijdpassering die eenvoudig en toch aardig is. Je hebt er bovendien heel weinig voor noodig, zoodat je overal waar je bent je er aangenaam mee kunt bezig houden.

Voor ons spelletje heb je slechts noodig: eenige vellen postpapier, waarin vierkante ruitjes gedrukt zijn, een potlood en een 2 1/2-centstuk of een grooten mantelknoop.

Op bovenstaande afbeelding ziet ge zoo'n vel papier eenigszins verkleind en hierop zijn geteekend zes cirkels. Iedere cirkel is tien vierkantjes hoog en evenzooveel breed; zoodat de eerste cirkel

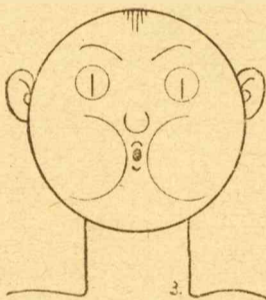

aan geeft. In het midden van den cirkel teeken je een klein cirkeltje (zie fig. 2), die den neus voorstelt. Als ge nu terzijde boven den neus twee en onder den neus één rechte lijn teekent, twee vierkantjes lang, dan hebt ge reeds een gezicht, waarvan de oogen gesloten zijn. Als wij hem nu even onder de kin kietelen, we teekenen onder de bovenste

we teekenen de lijntjes slechts in een andere richting en hij begint al te grienen (zie maar fig. 4). De beide onderste figuren toonen Jantje lacht en Jantje huilt van terzijde gezien.

Ter oefening teekent ge eerst deze zes figuren eenige malen na, tot ge er den slag van te pakken hebt. Ter verdere oefening geven we hier nog een zestal, die iets moeilijker zijn, maar na de voorafgaande toch niet zooveel hoofdbrekens zullen kosten. Natuurlijk wordt voor alle teekeningen het geruite papier gebruikt.

Van deze teekeningen stellen fig. 1 en 2 een paar

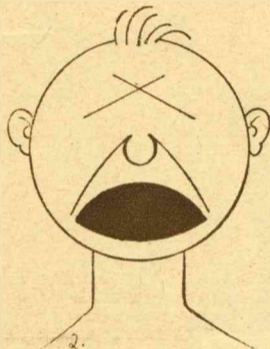

van enkele lijnen of bogen een heel andere gelaatsuitdrukking krijgen. Wie van jullie ziet nu kans om nieuwe koppen te teekenen?

Degenen, die daarin slagen, kunnen hun teekeningen, met vermelding van naam, adres en leeftijd, inzenden tot en met 1 October a.s. aan Oom Tom, Redactie „Panorama“, Doenzastraat, Leiden.

Onder de aardigste inzendingen zullen wij eenige boeken verloten. Maar denkt er om het moeten nieuwe, eigen bedachte teekeningen zijn, niet de hier afgebeelde.

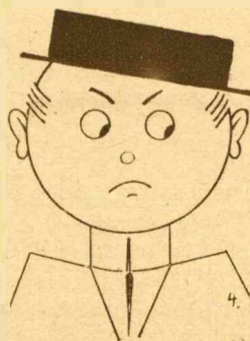
En nu aan het teekenen, jongelui!

huilebalken voor; fig. 3 blaast zijn koonen op; fig. 4 en 5 schijnen met elkander een kleine woordenwisseling gehad te hebben, terwijl fig. 6 een lezende juffrouw voorstelt. Laat men de beide rechte streepjes onder de oogleden weg, dan is de lezere in slaap gevallen.

En nu onze prijsvraag.

Zoodat ge ziet, kan men door het weglaten of bijteekenen

Snuggerheid is gevaarlijk voor... een ezel!

EEN ezel is nu eenmaal... een ezel en hij behoort zich dus ezelachtig te gedragen. Doet hij dit niet en wil hij, omdat er veel menschen zijn die als een ezel handelen, zelf den mensch gaan nadoen, dan kan hem dat noodlottig worden, zoodat dat een ezel te Norwood onder vond.

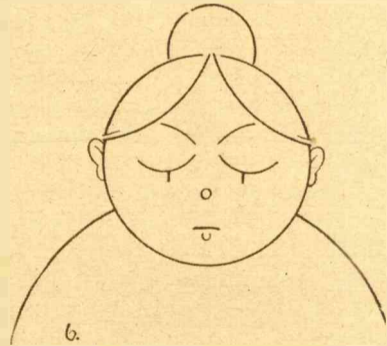
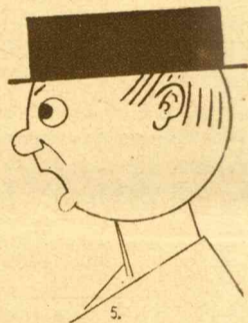
Deze ezel was op een boerderij als kind in huis, of beter gezegd, hij werd behandeld als een kat of ander huisdier, en mocht vrij de keuken in- en uitloopen. Daardoor had hij opgemerkt (en ziedaar zijn snuggerheid!) dat de huisvrouw de kraan openzette als zij ging koken, waarna zich dan spoedig de geur van gekookte spijzen door de keuken verspreidde.

Daardoor was in den ezelskop de associatie (wij durven niet zeggen gedachte) ontstaan van gaskraan met lekker eten. Die kraan, aldus het ezel-instinct, bracht als ze opengezet werd een lekkere etenslucht. Tot zooverre handelde de ezel zeer verstandig. Maar...

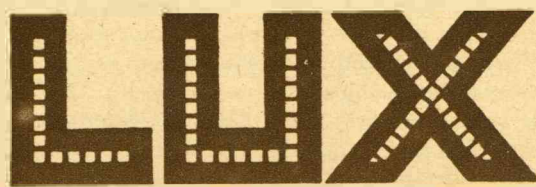
Een weinig kennis, of halve kennis is een gevaarlijk bezit, en dat onder vond deze snuggere ezel, want hij had wel opgemerkt, dat de kraan werd opengedraaid, maar niet dat hij daarna weer werd afgesloten.

Toen nu onze ezel op een keer de keuken binnenkwam, terwijl de huisvrouw afwezig was, besloot hij zichzelf te helpen; hij duwde met zijn poot de gaskraan open, waardoor zich terstond een geur door de keuken verspreidde, maar ditmaal was het geen etensmaer gaslucht. En dit had het noodlottige gevolg, dat toen zijn meesteres eenigen tijd daarna in de keuken kwam, zij haar ezel dood vond, gestorven aan gasverstikking.

Uit dit verhaaltje blijkt dus wel dat snuggerheid gevaarlijk is voor... een ezel!

DRAAG GERUST UW HELDER GEKLEURDE ZOMERTOILETJES. U KUNT ZE TELKENS WEER WASSCHEN MITS U DIT DOET MET

VRAAGT GRATIS - CAMERA PROSPECTUS!

Is het veilig in water - 't is veilig in Lux

